

Otázka euthanasie je jedním z nejsložitějších, nejdiskutovanějších a nejkontroverznějších témat a to jak z hlediska medicínského, etického, křesťanského, tak právního. Avšak nebylo tomu tak vždy, jelikož toto téma u nás bylo po dlouhou řadu let tabuizováno. Nutnost řešení této otázky je spojena hlavně s velice progresivním vývojem a neustálým zdokonalováním medicínských postupů. V dnešní době pokročila medicína tak daleko, že dokáže smrtelně nemocného, který nemá šanci na uzdravení, uměle držet při životě i několik let. S tím však je spojena řada otázek. Mezi nejvýznamnější řadíme hlavně otázku, kam až by měl lékař v rámci lékařské etiky zajít při udržování pacienta při životě, když by bylo možné předpokládat, že v dané situaci by radši volil smrt. Bylo by rozhodně vhodné vést polemiku o pojmu život. Dá se považovat za život v pravém slova smyslu ta situace, kdy pacient je připoután na lůžko, má ochrnutou značnou část těla a nulovou šanci, že by se někdy uzdravil? Dle mého názoru takovýto stav již není plnohodnotným životem, ale stadiem které nevyhnutelně předchází smrti, přesněji, jedná se o její součást. Další otázkou, která je ryze materiálního charakteru a tvoří protipól předchozí, je otázka zdali společnost je natolik bohatá, že by mohla všechny takovéto pacienty držet při umělém životě. Tyto a spousty jiných otázek budou muset být zodpovězeny a právně upraveny a to zejména v zájmu zachování právní jistoty. A to jak lidí na kterých má být euthanasie provedena, z hlediska možnosti rozhodnout o svém osudu sám, ale i z hlediska těch, kteří by euthanasii fakticky provedli. Musím konstatovat, že právní úprava bohužel v žádném případě nestačí reagovat na závratným tempem se rozvíjející lékařství a proto je z právního hlediska nezbytně nutné se těmito otázkami zabývat a vhodným způsobem je řešit.